

jslné jednání řka,
brotivosti, poklá-
se nakonec stalo?
máhat dvacetkrát
ni se prohlásili za
ny jemného zlata
ho roku zaplatili
šestkrát sto tisíc,
ázat, aby nám už
ny věci ohlodává
obodně prokázaný
u.

i, odpouštím vám
li dříve. K tomu,
mohli odebrat do
du šest set ozbro-
y vám venkovane

lal poznat, že tato
oslavit mé jméno.
ovství zůstalo celé
h pět let —, bude
se království takto
kota jeho správců,
držicími s přísluš-
nopné, aby vládlo

lší příležitost, aby
ně trestal vzpupné
ero, že nebylo pro-
tit mu, a pro jeho
jistých případech

rvé toho pěkného
rvní příčinou této
okamžitě jeho po-
uhý Píkrocholovy,
ř hranice a tak nás

xxxxxxxxxxxxxx
K VÍTĚZOVÉ
GANTUOVŠTÍ
Ě ODMĚNĚNI

vyjímaje hrabete ze
nodin před bitvou,

prvý rovnou až na šíji laignelskou, druhý až do údolí virského, třetí až do Logroina, aniž se za sebe ohlédl nebo si cestou oddechl; a pak dva caletníky, kteří zahynuli v bitvě. Nic horšího jim neudělal Gargantua, než že jim rozkázal pracovat při lisech ve své tiskárně, kterou právě zařídil.

Pak dal zemřelé čestně pohřbit v údolí noiretském a na poli bruslevieilleském. Raněný dal obvázat a léčit ve své veliké nemocnici. Pak dal vyšetřit škody, způsobené v městě a obyvatelům, a dal je odškodnit za všechny jejich ztráty na přiznání pod přísahou. A dal jim vystavět pevný hrad a usadit tam posádku a hlídku, aby se pro budoucnost mohl lépe bránit proti náhlým vzpourám.

Odcházejí poděkoval pěkně všem žoldnéřům svých legií, kteří byli při té porážce, a odeslal je přezimovat do jejich stanic a posádek, vyjma některé z desáté legie, kteří se osvědčili v bitvě jistou chrabrostí, jak viděl, a kapitány oddílů, jež s sebou odvedl ke Grandgousierovi.

Při pohledu na ně a při jejich příchodu byl ten dobrák tak vesel, že by to nebylo možno vylíčit. Pak jim vystrojil hostinu velkolepější, bohatší a rozkošnější, než jaká byla spatřena od časů krále Asvera. Při odchodu od stolu rozdal každému z nich celou soupravu svého příboru, který vážil milión osm set tisíc čtrnáct besantů ve zlatě: velké antické vázy, velké nádoby, velké pánve, velké šálky, číše, nádobky, svícny, poháry, člunky, květináče, cukřenky a jiné takové součásti příboru, celé z těžkého zlata, nepočítajíc v to drahokamy, smalt a umělecké předměty, převyšující podle soudu všech cenou i drahokamy i smalt. Pak dal každému vyplatit ze svých pokladů dvanáct set tisíc tolarů na hotovosti a nádavkem dal každému z nich na věčné časy, ledaže by zemřeli bez dědiců, své hrady a okolní půdu, podle toho, které se jim více hodily. Ponokratovi dal la Roche Clermault, Gymnastovi Coudray, Eudaimonovi Montpensier, Rivau Tolmerovi, Ithybolovi Montsoreau, Akamantovi Candes, Varennes Cheironaktovi, Gravot Sebastovi, Quinquenais Alexandrovi, Ligré Sófrónovi; a tak i jiná svá místa.

xx
KAPITOLA / LII.

JAK DAL GARGANTUA
POSTAVIT PRO MNICHA
OPATSTVÍ THELÉMU

Zbývalo jen zaopatřit mnicha. Gargantua ho chtěl udělat opatem v Seuilly, on však odmítl. Chtěl mu dát opatství v Bourgueilu nebo Saint Florentu, které z nich by se mu více líbilo, nebo obě dvě, kdyby mu přišla po chuti. Ale mnich mu dal rozhodnou odpověď, že nechce ani řízení, ani vládu nad mnichy.

„Neboť jak,“ řekl, „mohl bych vládnout jiným já, jenž nemohu vládnout sám sobě? Myslite-li, že jsem vám prokázal příjemnou službu a že bych vám ji mohl prokázat v budoucnosti, svolte, abych založil opatství po svém vkusu.“

Žádost se zalíbila Gargantuovi, a tak mu nabídl celou svou zemi thelémskou při řece Loiře, vzdálenou na dvě míle od velkého lesa u Port-Huaultu. A mnich si vyžádal na Gargantuovi, aby založil jeho rád jako opak všech druhých.

„Na prvném místě tedy,“ řekl Gargantua, „nelze stavět zdi na obvodě, neboť všechna ostatní opatství jsou hrdě obezděna.“

„Ovšem,“ řekl mnich. „A ne bez příčiny, neboť kde je ohrada zepředu i zezadu, je mnoho reptání, závisti a vzájemných úkladů.“

Dále se zřetelem k tomu, že v jistých kláštorech tohoto světa jest obyčejem čistit místo, po kterém přešla nějaká žena (myslím tím ženy slušné a cudné), bylo rozkázáno

bedlivě vyčistit všechna místa, po kterých by náhodou přešel mnich nebo jeptiška. A protože v řádech tohoto světa je vše odměřeno, omezeno a uspořádáno podle hodin, bylo stanoveno, že tam nebude ani časoměru ani hodin vůbec, nýbrž že všechna díla budou vykonávána podle příležitosti a vhodnosti. Gargantua totiž řekl, že nejopravdovější ztrátou času, o které ví, je počítat hodiny. Co z toho je? A největší bláhovostí světa je prý řídit se úderem zvonu, a ne povelem zdravého rozumu a usouzení. Item, protože toho času vstupovaly do kláštera jen ženy jednooké, kulhavé, hrbaté, ohyzdné, zmrzačené, potřestěné, bláznivé, nestvůrné neb se špatnou pověstí a muži jen churaví, s nějakou chybou narození, hloupí a jsoucí domovu na obtíž . . .

(„Mimochodem,“ řekl mnich, „takové ženské stvoření, které není ani hezké ani dobré, k čemu jest platno?“)

„Aby se stalo jeptiškou,“ řekl Gargantua.

„Ovšem,“ řekl mnich, „také k šití košil.“)

bylo rozhodnuto, že tam budou přijímány jen krásné, urostlé, statné a krásní, urostlí, statní.

Item, protože do ženských klášterů nevcházeli muži než pokradmu a tajně, bylo rozhodnuto, že tam nikdy nebude žen, nebude-li tam mužů, ani mužů, nebude-li tam žen.

Item, ježto jak muži, tak ženy jednou přijatí do kláštera po roce zkoušky byli nuceni a přidržováni k tomu, aby tam zůstali navždy po celý svůj život, bylo ustanovenno, že jak muži, tak ženy tam přijatí odejdou volně a bez závazku, kdykoli se jim zlídí.

Item, ježto pravidelně mniši skládali tři sliby, totiž čistoty, chudoby a poslušnosti, bylo zavedeno, že se tam lze počestně oženit, být bohat a žít ve svobodě.

Co se týče zákonitého stáří, byly tam ženy přijímány od deseti do patnácti let, muži od dvanácti do osmnácti.

XX
KAPITOLA / LIII. JAK BYLO VYSTAVĚNO
A NADÁNO OPATSTVÍ THELÉMITŮ

Co se týče stavby a výpravy opatství, dal Gargantua vyplatit na hotovosti dva miliony sedm set tisíc osm set jedenácticet beranů s dlouhou vlnou a poukázal z příjmů z Divy na každý rok až do úplného vystavění jeden milión šest set šedesát devět tisíc tolarů se sluncem a právě tolik jich se souhvězdím kuřátek. Na jeho založení a vydržování dal na věčné časy dva miliony tři sta šedesát devět tisíc pět set čtrnáct noblů s růžemi pozemkové renty, poplatků prosté, umořené a splatné každoročně u brány opatství. A na to vše jim vydal úpis.

Budova byla šestihranná; na každém rohu byla vystavěna velká okrouhlá věž, mající v průměru šedesát kroků. A byly všechny stejně velikosti a podoby. Řeka Loira tekla na severní straně; na jejím břehu stála věž Arktická. Směrem k východu byla jiná, zvaná Kalaerská, další pak Anatolská. Další pak Mesembrinská, další Hesperská a poslední Kryerská. Mezi každou věží byl prostor tří set dvanácti kroků. Vše bylo o šesti poschodích, počítajíc v to podzemní sklepy jako první. Druhé bylo klenuto na způsob držadla u košíku, ostatek byl vyzdoben štukami z flanderské sádry na způsob stropních růžic, střecha byla pokryta jemnou břidlicí; na olověném hřebenu stály sošky lidí i zvířat, pěkně přizpůsobené a pozlacené; okapy, pomalované příčnými zlatými a blankytnými kresbami, šly po vnější straně hradby mezi okny až do země, kde se končily ve velké svody, jež všechny vedly spodem budovy do řeky.

Budovy byla stokráte velkolepější než Bonnivet, Chambord nebo Chantilly. Neboť bylo v ní devět tisíc tři sta dvaatřicet pokojů, každý opatřený přístěnkami, kabinetem,

šatnou, kaplí a východem do velkého sálu. Mezi každou věží uprostřed křídla uvnitř bylo točité schodiště. Schody jeho byly částečně porfyrové, částečně z numidského kamene, částečně z pestrého mramoru, dlouhé dvacet dvě stopy, silné na tři prsty, po dvanácti mezi každou přestávkou. Na každé přestávce byly dva krásné antické oblouky, jimiž vcházelo světlo; jimi se vstupovalo do zamřížovaného prostoru, majícího šíři schodů, které vedly na střechu a tam se končily vízkou. Týmiž točitými schody se z každé strany vcházelo do velkého sálu a ze sálů do pokojů.

Od věže Arktické až ke Kryerské byly velké krásné knihovny z knih řeckých, latinských, hebrejských, francouzských, toskánských a španělských, rozdělené podle těchto jazyků do různých poschodí.

Uprostřed byly podivuhodné točité schody, k nimž šel vchod zvenčí bytů obloukem širokým šest sáhů. Ten vchod byl stavěn tak souměrně a prostranně, že šest ozbrojenců s kopím po boku mohlo v řadě vstoupit až na střechu celé budovy.

Od věže Anatolské až k Mesembrinské byly krásné velké sály, úplně pomalované kresbami antických hrdinných dějů a popisy země. Uprostřed byly podobné schody a brána jako na straně k řece. Nad touto bránou bylo napsáno velikými písmeny toto:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
KAPITOLA / LIV.

NÁPIS NAD VELKOU
BRÁNOU THELÉMSKOU

Modlářských pokrytců tu není vchod,
ni plesnivot a chuděr nadutých,
ni krutihlavů blbých víc než Gót
neb Ostrogót, těch, z nichž je opic rod,
taškářských slot a svatých v pantoflích,
luz licoměrných, kněží chamativých,
břich nafouklých a shromažděčů běd;
táhnětež jinam neřest nabízet.

Vaše neřest zlá,
ta by nanesla
zloby do mých lich
a mne ve zpěvích
falší pomátla,
vaše neřest zlá.

Sem nevcházej, kdo v právech hudlaří,
kdo škrabaří a hubou mele rád,
ni soudci, farizejci, písáři
a rychtáři, jimž lidi podaří
jak hrobaři se pesky zahrabat.
Kde jedenkrát mzdu vaši dá vám kat,
tam jděte řvát: zde není úhony,
jež vzápětí má vaše půhony.

Soudní rozpravy
věru nebaví
v místě pro radosti.

Mějtež košů dosti,
ať je zaplaví
soudní rozpravy.

Sem nevcházej, kdo lichvář, lakomec,
žrout, mlsavec, jenž vezdy hromadí,
kdo myšolap a lstivý hltavec,
jenž křivou plec, nos ploský, ve měšec
svůj nikdy přec dost peněz nevnadí.
Nic nevadí mu, kterak podvádí,
a v úkradí jen hrabe s lačnou tváří.
Ať bídňá smrt ho na místě tu zmaří.

Nelidské vy líce,
dejte oholit se
někde v okolí,
tuto nikoli,
nevraťte se více,
nelidské vy líce.

Sem nevcházej, jak pes kdo poblázněn,
ni v noc, ni v den, kdo žárliv, fňukálek,
tu roupovitostí kdo potřeštěn,
skřek, běs, zlý sen a děs kdo nese jen,
míň bezpečen než vlk, ať Říman, Řek;
ni na morek kdo přijící už změk;
najděte lék si jinde na strupy,
vy vředovatci plní potupy.

Radost, chválu, čest
dovedli sem svést
blahým souladem.
Zdraví kvete všem.
Proto má jím nést
radost, chválu, čest.

Sem vstupujte, chci vítat vás tu rád
i přivítat, kdo rytířem je ctným.
Zde místo je, kde přichystaný plat
je přebohat, by moh tu přebývat,
kdo stár či mlád, já všechném postačím.
Přítelem mým tu bude důvěrným,
svým veselím i bujarostí drah
a bez rozdílu — každý švarný brach.

Roztomilý druh,
jasný, vtipný duch,
ješitnosti prost,
pro ušlechtilost

xxxxxxxxxxxxxx
KAPITOLA /

Uprostřed vni
Grácie s rohy ho

Vnitřek obydl
pilířích, s krásný
zdobené malbam
pozoruhodnými

Obydlí dam za
ostatní části. Pře
věžemi místo p
o třech terasách.

nejvíc skýtá vzpruh,
roztomilý druh.

Sem vstupujž, pravé evangelium
čí hlásá um, ať kdo chce pokřik zved.
Tu útočiště mějž a pevný dům,
hráz omylům, jímž učí nerozum,
tém podvodům, jež otravují svět.
V náš vystavět spěš mocnou víru střed,
ať čin i ret tvůj toho pohaní,
jejž k slovu svatému zášť pohání.

Svatého hlas slova
v svatyni té znova
vždycky zaznívej.
V paměti ať jej
muž i žena chová,
svatého hlas slova.

Sem vstupte, paní, vzácný jichž je stav,
jen bez obav. Váš příchod uvítán,
vy květy krásy, paní rajských hlav,
jichž vznrůst je zdráv a cudný, mírný mrav.
Sem spěj váš dav, neb čest má svůj tu stan.
Vznešený pán, jímž dům ten darován
a věnován, jej pro vás zařídil
a pro všecko tu zlata září díl.

Zdarma vzat ctný dar,
dar má vzácný zdar,
díky sluší dárci;
moudrý dá jej arci
dále, nejde v zmar,
zdarma vzat ctný dar.

xx
KAPITOLA / LV.

JAKÉ BYLO
OBYDLÍ THELÉMITŮ

Uprostřed vnitřního dvora stála velkolepá fontána z krásného alabastru. Na ní tři Grácie s rohy hojnosti. Chrlily vodu prsy, ústy, ušima, očima a jinými otvory svého těla.

Vnitřek obydlí nad řečeným dvorem byl na velikých chalcedonových a porfyrových pilířích, s krásnými antickými oblouky, v nichž byly krásné, dlouhé a prostranné galerie, zdobené malbami a rohy jelenů, jednorožců, nosorožců, hrochů, sloními kly a jinými pozoruhodnými předměty.

Obydlí dam zaujímalo části od věže Arktické až k bráně Mesembrinské. Muži obývali ostatní části. Před obydlím dam pro jejich kratochvíli bylo venku mezi oběma prvními věžemi místo pro turnaje, jízdárna, divadlo a koupaliště s podivuhodnými lázněmi o třech terasách, dobře opatřené vší výpravou a hojností léčivé vody.

Podle řeky táhl se krásný libosad a uprostřed něho bylo krásné bludiště. Mezi druhými dvěma věžemi byly míčovny a hřiště pro kopanou. Na straně Kryerské byl sad plný ovocných stromů, veskrz vysázených v křížových řadách. Na konci byla veliká obora, bohatá vší divokou zvěří.

Mezi třemi věžemi byly střelnice pro terčovnice, luky a samostříly. Kuchyňské místnosti přízemní stály za věží Hesperskou, konírny za kuchyněmi; sokolí dvůr před nimi, vedený zkušenými sokolníky. Každoročně opatřovali jej Kréťané, Benátčané a Sarmaté všemožnými vzácnými ptáky, jako orly, bělozory, jestřáby, pochopy, rarohy, sokoly, krahujci, dřemlíky a jinými ptáky, tak nacvičenými a ochočenými, že vyletujíce z hradu, aby se prolétli, chytali vše, nač přišli. Myslivna byla o něco dále směrem k parku.

Všechny sály, pokoje a pracovny byly rozličně vyčalounovány podle ročního počasí. Celá podlaha byla pokryta zeleným sukнем. Lože byla vyšívaná. V každém zadním pokoji bylo křišťálové zrcadlo s rámem z jemného zlata, kol dokola osázeným perlami, a bylo tak veliké, že mohlo věrně ukázat celou postavu. U vchodu k dámským sálům byli voňavkáři a vlásenkáři, jejichž péče se dostalo mužům navštěvujícím dámy. Titíž sluhové dodávali každého rána do pokoje dam růžovou, pomerančovou a myrtovou vodu a každé dámě drahocennou nádobku šířící vůni všemožných aromatických látek.

Ale byla taková
A aby se v tom
každého rána, jí
hodly.

Nemyslete, že bohaté vystrojené a komorné byly hlavy až k patě. veliká skupina díln zlatníci, klenotníci tam vykonávají. Surovinami a látkami ročně dovážel se surovým hedvábníkům své původní běloši kohoutům, tak

XXXXXXXXXXXXXX

KAPITOLA

Dámy z počátku po založení se strojily podle své vůle a dobrého zdání. Pak byl způsob oděvu upraven na jejich přání tak, jak následuje.

JAK SE ŠATILI ŘEHOLNÍCI A ŘEHOLNICE V THELÉMĚ

Dámy z počátku po založení se strojily podle své vůle a dobrého zdání. Pak byl způsob oděvu upraven na jejich přání tak, jak následuje.

Nosily šarlatové nebo ruměné punčochy a ty jim šly přesně na tři prsty nad kolena. Okraj jejich byl pěkně vyšíván a vroubkován. Podvazky měly barvu náramků a objímaly koleno z obou stran. Botky, střevíce i trepky z lesklého červeného nebo fialového sametu byly roztrženy na způsob račích vousů.

Na košili oblékaly krásnou baskinu z pěkného hedvábného harasu. K ní připínaly partikál z dykyty bílé, červené, hnědé, šedivé atd. Na ni suknici ze stříbřité dykyty, prošíváné jemným zlatem, jež bylo nabráno v ozdůbky jehlou, nebo podle toho, jak se jim líbilo a jak dovolovalo počasí, sukni atlasovou, damaškovou, sametovou, oranžovou, hnědou, zelenou, popelavou, modrou, světle žlutou, leskle červenou, tmavočervenou, bílou, zlatohlávkovou, plátěnou s protkávaným stříbrem, obšívanou zlatými drátky, vyšívánou podle toho, byl-li svátek.

Vrchní oděv podle roční doby, plátěný se zlatým vyšívaním a stříbrným třepením, z červeného atlasu, prošitého zlatými drátky, z dykyty bílé, modré, černé, hnědé, z hedvábné šerky, z hedvábného harasu, ze sametu, stříbrohlavu, plátna prošitého stříbrem, zlatými nitkami, sametu nebo atlasu pošitého různými obrazci ze zlatých nitek.

V létě se někdy místo svrchního šatu nosily buď pěkné blůzy se jmenovanými ozdobami, nebo maurské pláštíky z fialového sametu se zlatým třepením na stříbrném prošívání nebo se zlatými šňůrami, opatřené na švech drobnými indickými perlami. A vždy krásný chochol barvy rukávů a dobře opatřený zlatými okrasami. V zimě svrchní oděv dykytový právě takových barev, podšitý koží rysí, koží černých genetek, kalaberských kun, sobolů a jinými vzácnými kožišinami.

Růžence, prsteny, řetízky na krk, náhrdelníky byly z drobných drahokamů, karbunkulů, rubínů, balasů, diamantů, safírů, smaragdů, tyrkysů, granátů, achátů, berylů, vzácných i velkých perel.

Pokrývka hlavy se podle času střídala. V zimě podle módy francouzské, na jaře podle

liště. Mezi druhý-
orské byl sad plný
veliká obora,

Kuchyňské míst-
lí dvůr před nimi,
iátčané a Sarmaté
r, raroxy, sokoly,
yletujíce z hradu,
em k parku.
le ročního počasí.
každém zadním
sázeným perlami,
z dámským sálům
jícím dámy. Titíž
ovou a myrtovou
omatických látek.

Ale byla taková shoda mezi muži a ženami, že každého dne byli oblečeni podobně. A aby se v tom nestala mýlka, byli stanoveni zvláštní kavalíři, aby oznámili mužům každého rána, jaký úbor toho dne si dámy chtějí vzít. Neboť vše se dalo, jak dámy rozhodly.

Nemyslete, že oni nebo ony ztráceli nějaký čas pro tyto tak vhodné šaty a pro tak bohaté vystrojení, neboť správci šaten měli každého jitra celý oblek tak připravený a komorné byly tak dobře vycvičeny, že dámy byly v okamžiku hotovy a oblečeny od hlavy až k patě. A aby tyto úbory byly co nejlépe při ruce, byla kol thelémského parku veliká skupina domů, dlouhá na půl míle, velice světlá a dobře zásobená, ve které bydlili zlatníci, klenotníci, vyšivači, krejčí, zlatotepci, tkalci sametu, čalouníci a zlatopředci; ti tam vykonávali každý své řemeslo vůbec jen pro uvedené řeholníky a řeholnice. Surovinami a látkami byli zásobováni prostřednictvím Nausikléta, který jim každročně dovážel sedm lodí z ostrovů Perlových a Kanibalských, naplněných zlatými pruty, surovým hedvábím, perlami a drahokamy. Jestliže některé perly už chátraly a pozbyly své původní bělosti, obnovovali je svým uměním, dávajíce je pozřít několika krásným kohoutům, tak jako se dává pilulka sokolům.

xx
KAPITOLA / LVII.

ČÍM SE ŘÍDILI THELÉMITÉ
VE SVÉM ZPŮSOBU ŽIVOTA

Veškerého svého života užívali nikoli podle zákonů, stanov nebo pravidel, nýbrž podle své chuti a svobodné vůle. Vstávali z lože, kdy se jim líbilo; pili, jedli, pracovali, spali, když jim přišla chuť. Nikdo je nebudoval, nikdo je nenutil ani pít ani jíst ani dělat cokoliv jiného. Tak to ustanovil Gargantua. V jejich řeholi byla toliko výhrada:

DĚLEJ, CO CHCEŠ,

protože lidé svobodní, ze zdravého rodu, dobře vychovaní, obcující v čestných společnostech, mají od přirozenosti jakýsi pud a osten, který je všudy pudí k ctnostným skutkům a odvádí od nepravosti; tomu pudu říkali čest. Když jsou takoví lidé utlačeni a zotročeni mrzkou porobou a útiskem, obracejí ušlechtilou vášeň, jíž svobodně tíhli ke ctnostem, na to, aby svrhli a zlomili to jho otroctví. Neboť podnikáme vždy věci zapověděné a dychtíme po tom, co se nám odpírá.

Tato svoboda je přivedla k chvályhodnému závodění, že všichni konali to, co se zdálo být libo jedinému z nich. Řekl-li některý nebo některá: Pijme, všichni pili. Řekl-li:

Hrejme si, všichni si hráli. Řekl-li: Pojdme se vydovádět do polí, všichni tam šli. Šlo-li o lov nebo honbu, dámy, vsednouše na krásné mimochodníky s parádním klusákem, majíce ruce rozkošně upjaty do rukavičky, nosívaly každá bud nějakého krahulíka nebo raroha nebo dřemlíka; muži nosili ostatní ptáky.

Byli tak ušlechtilé vzdělaní, že nebylo mezi nimi ani muže, ani ženy, kteří by neuměli číst, psát, zpívat, hrát na hudební nástroje, mluvit pěti nebo šesti jazyky a v nich skládat jak řečí vázanou, tak nevázanou. Nikdy nebylo vidět rytíře tak udatné, tak dvorné, tak obratné v chůzi i na koni, statnější, čilejší, lépe zacházející se všemi zbraněmi, než byli tam. Nikdy nebylo vidět ženy tak čisté, tak milounké, méně nudné, cvičenější v ručních pracích, v šití, v každém počestném a svobodném ženském úkonu, nežli byly tam.

Proto když přišel čas, že někdo chtěl z toho opatství odejít, bud na žádost svých rodičů, nebo z jiných příčin, odváděl spolu jednu z dam, tu, která si ho zvolila za svého zbožňovatele, a byli spolu oddáni. Jestliže žili již v Thelémě ve vzájemné lásce a přátelství, žili tak ještě lépe v manželství a milovali se ke konci svých dnů tak jako v první den svého sňatku.

Nechci zapomenout opsat vám hádanku, která byla nalezena na veliké desce ze spěže, když se kladly základy opatství. Zněla takto:

xx
KAPITOLA / LVIII. ZÁHADNÁ VĚSTBA

Ubozí lidé, štěstí čekající,
svá vzmuze srdce, slyšte, co chci říci.
Nuž, je-li dovoleno pevnou víru
mít z těles, která krouží ve vesmíru,
duch lidský že je tolik mohoucí,
by hlásat mohl věci budoucí:
neb je-li možno z moci, Bohem dané,
to vědět, co se v budoucnosti stane,
pokud lze o tom vážně rozprávět,
jak půjde běh a osud příštích let,
 já hlásám, komu slyšet se to líbí,
že tuto zimu zcela bezpochyby,
spis ještě dříve, právě na tom místě,
tu lidí zvláštní druh se zrodí jistě,
syt odpočinku, prázdní roztrpčen,
již otevřeně půjdou v bílý den,
by lidi, ať už jakékoli,
navedli na pře, na rozkoly.
Kdo uvěří a poslechnou jich rad
(ať cokoli je pak to bude stát),
v spor zřejmý svedení se jimi spatří
navzájem, přátelé i vlastní bratří:
syn odvážlivý nebude se bát
té mrzkosti v boj s otcem svým se dát,
i velký pán, jenž vzácně urozen,
svých od poddaných bude napaden,
a cti i uctivosti povinnost
v ten čas svůj ztratí i rozličnost,